

Csűrös András református lelkész búcsúztatója:

DR. SZÁNTAY GYÖRGY 81. ÉLETÉVÉBEN ELHÚNYT

Tekints le Uram a mennyből a földre és hallgasd meg szomorú imádságunkat, melyet a 102. zsoltár szavaival mondunk el...

Hallgasd meg, Uram, imádságomat, jusson hozzád kiáltásom!

3. Ne rejtse el előlem orcádat, ha szorult helyzetben vagyok! Fordítsd felém Füledet, ha kiáltok, Siess, hallgass meg engem!
4. Mert elmúlnak napjaim, mint a füst, izzanak csontjaim, mint a parázs.
5. Szívem olyan, mint a levágott és elszáradt fű, még az evéstől is elfelejtkezem.
6. Hangos jajgatásom közben húsom a csontomra száradt.
7. A pusztai pelikánhoz hasonlítok, olyan vagyok, mint bagoly a romok közt.
8. Álmatlan vagyok és oly magányos, mint madár a háztetőn.
9. Mindennap gyaláznak ellenségeim, csúfolóim átkoznak engem.
10. Hamut eszem kenyér gyanánt, és italomat könnyekkel keverem
11. Háborgó hangod miatt, mert fölemeltél és eldobtál engem.
12. Napjaim olyanok, mint a megnyúlt árnyék, én pedig elszáradok, mint a fű.
13. De te, Uram, örökre megmaradsz, nemzedékről nemzedékre emlegetnek.

Márk evangéliuma 15, 21. „Kényszerítettek egy arra menő embert, cirénei Simon; Alexander és Rufusz apját, aki a mezőről jött, hogy vigye a keresztet...”

Szeretett gyömrői testvéreim, gyászoló család! Nehéz megszólalnom ezen a temetésen. Egyrészt mert nagyon nehéz dolgom van, hiszen egy szerteágazó élettől kell búcsút venni, melynek csupán egy szeletét ragyogtatták fel az előttem szólók. Másrészt könnyű dolgom is van.

Elhunyt szerettünkkel kétszer találkoztam, de első találkozásunkon kiderült, rengeteg minden köt össze minket. Mikor eljöttem Szántay Györgyétől arra gondoltam, jó lett volna valamikor hosszasan beszélgetni.

Közös szálak kötöttek össze minket egymáshoz és kötöttek minket a Mindenhatóhoz is. Aztán, szomorúságunkra a temetéssel kapcsolatban tudhattam meg, hogy közös rokonok is egymáshoz kapcsolnak minket.

Kedves gyászoló Testvéreim! Az Ige, amit Elétek hoztam az az Ige, amit utoljára, Szántay György halálos ágyán olvashattam fel neki. Ezt az Igéi, és egy erről szóló prédikációt annak a lelkésznek a tollából, akinél elhunyt szerettünk konfirmált, s aki nekem régóta példaképem. Ezen az alkalmon még utoljára úrvacsorai közösségben lehettünk együtt, ahogy Jézus mondja: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az énbennem marad, és én őbenne.” (János 6, 56.)

1. A ki nem érdemelt kereszt

Az Ige kapcsán először is arról szeretnék szólni, hogy a Passiótörténet mellékszereplője, cirénei Simon vállára kapja a keresztet. Munkából jöve kapja ezt a ki nem érdemelt keresztet. Elhunyt szerettünknek is olyan keresztet tettek a vállára, amit vinni kellett. Nem akarta, kényelmetlen volt, idegen katonák általi rendszer erőszakolta rá – de vinni kellett. Ez a kereszt viszont nem elcsüggesztette, hanem felemelte őt. Egy tisztességtelen és becsstelen korban volt tisztességes és becsületes. Nemcsak azért, mert ezt tanulta, ez égett bele lelkébe még ott a Nagykunság mezein, őseitől szüleitől, nemcsak, mert ezt tanulta az SDG tagjaként, vagy iskoláiban. Hanem mert ő ilyen volt és kész. Elhunyt szerettünk híres volt tisztességéről. Bár csak mi is mondhatnánk, hogy messzi földön híresek vagyunk becsületünkről. Ezért is

kérte tőlem utolsó találkozásunkkor, könnyeivel küzdve: tisztességesen temessem el. És ez a tisztességes élet nem mindig boldog diadalmenet. De Istennek annál inkább tetsző élet ez. Mert az a kereszt nemcsak az ő keresztje, hanem Krisztusé is. Mert a hívő ember sosem egyedül viszi az élet keresztjét — mindig ott van mellette a Megváltó.

2. A kereszt, amit mások helyett vállalja az ember. Közügyek, az élet szolgálata.

Aztán nemcsak olyan keresztje van az életnek, amit ránk erőszakolnak. Olyan is van, amelyet önként veszünk a vállunkra. A klasszikus magyar értelmiségi embernek mintha attribútuma lenne ez a kereszt. Amit vinni kell. Így volt elhunyt szerettünk is világéletében, hogy vitte a mások keresztjét, vitte a köz ügyeit is, ha kellett. Vagy, ha nem kellett. Ápolta és gyógyította az embereket, segített, éjt nappallá téve. Vitte a vállán családját is. De nem azért, mert ezek „terhes” súlyok lettek volna, hanem mert szeretete vinni ezeket a kereszteteket. Ennek a keresztvitelnek hatalmas gyümölcsei vannak.

Elhunyt szerettünk is sok esetben olyan szereplője volt a történelemnek, mint aki úgy van a színpadon, hogy nem világítja meg a reflektorfény. Ott volt a Horthy-kor nagykun vidékén, részt vett Rajk László újratemetésén, kellő kritikával, látta az 1956-os Budapestet, vitte egy teológustársa holttestét, kiről én már a padokban tanultam. Ott volt az átformálódó Magyarország életében. Mert tudta, vinni kell, becsülettel, igazi, kálvinista küldetésstudattal.

3. Cirénei Simon, kinek élete hatással volt gyermekeire. A család.

Aztán az evangéliumban azt olvassuk, hogy Cirénei Simon „*Alexander és Rufusz apja volt.*” Egyikükről konkrétan tudjuk, hogy a római gyülekezetnek volt a tagja Pál apostol idejében. Tehát valószínű, hogy Simon mindkét fia keresztény ember lett. Igénkből tehát kiderült, hogy Simon keresztvitelének hatása volt a családjára. Isten azt akarta és így is lett, hogy élete ne múljon el nyomtalanul. Milyen csodálatos, mikor olyan élettől búcsúzunk, mely jó hatással volt családjára, mely által annyi mindent kaptatok az Úrtól. Legyen számotokra vigasztaló üzenet!

4. A kereszt, amit Jézussal viszünk. A hit. A gyász.

Aztán ott van az Igében, hogy Simon nem egy sima keresztet vitt. Hanem Jézus Krisztus keresztjét. A hívő ember Krisztus közelében van. Ez a Krisztusközelség néha keresztet tesz nyakunkba, néha viszont csodálatos kegyelemmel ajándékoz meg minket. Hiszen fordítva igaz igazán: Jézus az, aki a mi keresztünket viszi. Viszi a Te gyászodat, viszi a te végtelen szomorúságodat

A mai, fájdalom keresztjét man egyedül kell vinned, hanem ott van melletted a Szabadító, a Vigasztaló isten. Nem hagy egyedül, nem akarja, hogy egyedül küzdj meg a szomorúsággal. Isten ott van melletted. Ne engedd el a kezét, tagadd meg. Mert Ő az, aki megragadja kezünket, mikor elsüllyednénk a fájdalom tengerében, mint Péter a Genezáreti-tavon. Krisztus az, aki, mint *a fájdalom fia, betegség ismétője*, tudja, milyen nyomorúságot élsz át. De Ő azt szeretné, hogy letörölje könnyeidet a szemeitekről. Nem azt kívánja nekünk, hogy ne törj össze, hogy ne legyél szomorú. Hanem azt, hogy Ő is volt szomorú, Ő is ismeri a szenvedésed, és ezért részt vállal most gyászodból. Azt üzeni, hogy veled együtt zokog az Urunk is. De közben reménnyel táplál is. Nemcsak nem hagy egyedül, mert melletted van, nemcsak nem hagy egyedül titeket, gyászoló család, mikor mellettetek áll sok ember messzitről is átölelve titeket. Nemcsak szinte kézzelfogható a szeretete, nemcsak táplálja hiteteket e nehéz órákban, hanem reménnyel tölti meg hiteteket, mindazokét, akik hisznek őbenne. Hisznek benne és ezáltal örökké élnek ővele.

Végezetül Simon keresztjének a tanítása az, ahogy Pap Béla írta igénk kapcsán: „a keresztordozás alatt nem csak összetörhet, de Krisztus tanítványává is válhat valaki. [...] Ami szégyennek készül, abból dicsőség lesz. Nem minden szenvedés vezet Jézushoz. Vannak, akiket a szenvedés csak megkeményít megátalkodottságukban. De vannak olyanok is, akiket a szenvedés hisz hazavezet Krisztushoz, az atyai házhoz. Simont hazavezette...” Isten vigasztaljon minket és tudjunk majd hálát adni a hazavezetett életért!

Amen.

DR. SZÁNTAY GYÖRGY 81. ÉLETÉVÉBEN eltávozott testvérünktől BÚCSÚZIK

Felesége

Három fia

Unokái

Menyei

Lánytestvére és Sógora

Testvéreinek a családjai

Unokatestvérek

Gyömrő Város Munkatársai

Barátai